

'Mannen leggen me altijd alles uit' door Rebecca Solnit

Tot mijn grote opluchting is de huidige #MeToo beweging Time's Magazine "Person of the Year" geworden. Het had niet beter kunnen zijn dan dat juist dit jaar Rebecca Solnit's collectie van essay's onder de verzamelnaam *Mannen leggen me altijd alles uit*, uitgegeven is.

De titel, *Mannen leggen me altijd alles uit*, is de titel van de eerste essay in het boek. Verschenen in het jaar 2008 beschrijft ze, deels humoristisch, over hoe tijdens een feest in Aspen een man haar vroeg naar de boeken die ze zou hebben geschreven. Om vervolgens zelf uit te gaan wijden over een 'zeer belangrijk boek' dat *hij* had gelezen. Dat tweede was overigens een leugen, hij had het boek niet gelezen, maar vond het vast een fijn idee om te denken dat hij dat wel had gedaan. Solnit *moest* het zelf ook lezen. Nadat de man kort in verlegenheid was gebracht toen hij erachter kwam dat zij de auteur was van het boek herstelde hij zich indrukwekkend genoeg en bralde daarna weer door. Het stuk is een anekdote, meer niet. Maar het laat misschien de toon zien van het boek zelf.

Persoonlijk vond ik het zwaar om te lezen. Zo zwaar dat ik ondanks de 158 pagina's (hetgeen ik makkelijk binnen een dag zou kunnen uitlezen) er een paar weken over moest doen voordat ik door de hele tekst heen kwam. Er kwam een zwaar gevoel over mij toen ze sprak over herkenbare dingen, en de dingen die ik, gelukkig, niet herkende, maar wel al te goed kende.

Deze week was ik op bezoek bij mijn ouders, we keken tv. Op dat moment hadden ze het over Harvey Weinstein. Voor diegenen die het misschien niet weten: op dit moment is er een beweging gaande in Hollywood, iets wat ik misschien met enige cynische bijsmaken maar 'the purge' ga noemen.

Het breidt zich uit naar alle landen, ook in Nederland zijn er namelijk namen genoemd van grote mannen in 'the business' die zich ongewenst hebben uitgelaten bij hun werknemers of in ieder geval diegenen die minder macht hadden dan zij. Mijn

moeder keek, in stilte, en vertelde aan het eind van het fragment: waarom hebben al die vrouwen niet eerder iets gezegd dan?

Het is een zin die we vaak horen, waarom niet eerder? Waarom niet luider? Ik sprong op en begon in mijn koffer te graven op zoek naar dit boek. En las de passage over het Cassandra Syndroom:

“Meestal als een vrouw iets beweert ten nadele van een man, vooral als het een belangrijke of bekende man is, of van een instituut, en zeker als het te maken heeft met seks, zullen de antwoorden niet alleen draaien om de feitelijke juistheid van haar bewering, maar ook om de vraag of ze zich wel kan en mag uitspreken. Generaties vrouwen hebben te horen gekregen dat ze lijden aan waanideeën, verward of manipulatief zijn, de boel opstoken, samenzweerderig zijn en van nature leugenachtig, en niet zelden al die dingen tegelijk: het zogenaamde Cassandrasyndroom.”

Als ik zou moeten uitleggen wat je ongeveer moet verwachten van dit boek dan zou mijn antwoord zijn dat het Rebecca Solnit ontzettend goed lukt te verwoorden wat soms zo moeilijk te verwoorden is. Het geeft je een soort begrip voor iets frustrerend in je gedachten, of net dat weerwoord dat je soms zo graag zou willen hebben tijdens een discussie over genderongelijkheid. Een discussie die, voor mij in ieder geval, zowat de spuigaten uitloopt. Want het is jammer genoeg ‘tijden lang verhaald, altijd even waar’. Dat neemt natuurlijk niet weg dat we het er niet over moeten blijven hebben. Rebecca Solnit helpt je een handje op weg.

Overigens is de zogenaamde ‘runner up’ van Time’s “Person of the Year” niemand anders geworden dan de 45’ste president van de Verenigde Staten van Amerika. Mister ‘Grab them by the pussy’ himself.

Als dat geen ironie is, dan weet ik het ook niet meer.

Uitgeverij Uitgeverij Podium, 2017

Pagina’s 158

Vertaald uit het Engels door Hester Tollenaar (*Men explain things tot me*)

ISBN 978 90 5759 839 5

Recensie door Kimberly, december 2017